

Quina nit (Sau, 1990)

Les emocions com a element essencial de la música

Pocs grups catalans de pop-rock han aconseguit passar a la història i entrar a formar part de l'imaginari de més d'una generació amb la contundència amb què ho va fer Sau. M'atreveixo a afirmar que la mort sobtada del seu cantant, Carles Sabater, amb només 36 anys, va significar la fi temporal del grup osonenc liderat per Pep Sala i Carles Sabater, que ens ha deixat un llegat importantíssim en forma de cançons i que avui, 35 anys més tard, encara segueix ben viu. La popularitat de Sau segurament s'explica perquè Pep Sala ja era un compositor expert (era director de l'escola de música de Vic), tenia experiència amb altres grups i també un bon grapat de cançons pròpies al seu sarró. Eren temes com "Boig per tu", inclòs en el disc *Quina nit*, que posteriorment ha estat versionat per nombrosos artistes espanyols (com ara Luz Casal) i catalans (com Flashy Ice Cream).

El disc *Quina nit* em va captivar sobretot quan la banda el presentava en directe als diferents concerts de gira de presentació (van arribar a fer 145 en total!), a alguns dels quals vaig tenir la sort de poder assistir amb les meves amigues. Encara avui no entenc el magnetisme que aconseguia desprendre Sabater dalt dels escenaris. Era una sensació impossible de descriure amb paraules: en Carles era capaç de fer que cada persona del públic que el mirava tingués la sensació que les cançons les havia cantat expressament per a ella. Així és: ens mirava amb aquells ulls tan blaus, amb els cabells rossos esverats, mentre entonava "És inútil continuar", "Restaurant xinès", "Si un dia he de tornar", "La lluna i jo" o "Perestroika", entre altres cançons. És evident que el seu atractiu físic l'ajudava, perquè moltes de les adolescents dels anys noranta van descobrir el pop-rock català gràcies a ell, i jo vaig ser una d'aquelles adolescents.

Sens dubte, el disc *Quina nit* és un àlbum rodó, format per catorze cançons que giren al voltant dels temes del desamor, la crítica a la política

institucional o l'angoixa. El seu èxit radica en el fet que les emocions són l'element essencial d'aquestes cançons, per sobre de les lletres. Sense cap mena de dubte, el disc va significar la seva fama i consolidació definitiva dalt dels escenaris de la banda de Pep Sala, Carles Sabater, Joan Capdevila, Carles Oliver, Ramon Altimir i Pep Sánchez, els Sau.

Crítica elaborada per Elisabet Torrell de la **Biblioteca Central de Terrassa** en el marc del projecte Va de música.